

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
6:28	7:41	8:21
6:44	7:43	8:18
6:35	7:43	8:18
6:42	7:42	8:17
7:08	7:12	8:41
6:16	7:40	8:00

שבתנו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

חוזרים לשיגרה

ועשו סייג לתורה

בשבת זו מתחילים בתפוצות ישראל לומר וללמוד פרקי אבות בשבת אחר הצהריים, כתקנת הקדמונים שתיקנו ללמוד בשבתות אלו מידי שבת פרק אחד מפרקי אבות. במשנה הראשונה שנלמד השבוע, נלמד על אנשי כנסת הגדולה שקיבלו את התורה איש מפי איש עד משה רבינו שקיבל מסיני, והם דאגו לקיום התורה לדורות הבאים. האימרה הראשונה אותה מביאה המשנה בשם אנשי כנסת הגדולה, היא שלושה דברים שהם אמרו שיש בהם קיום התורה, א' הוון מתונים בדיון, ב' העמידו תלמידים הרבה, ג' עשו סייג לתורה. שלושה דברים אלו, קיימו את התורה בכל תהפוכות הדורות שעברנו מאז ועד עתה. המתנינות בדיון הביאה לביורר האמת והנחלתה בעיון רב מדור לדור. העמדת התלמידים הרבים, הבטיחה את שלשלת מסירת התורה עד לדורנו אנו. והסייג לתורה הוא הערובה לשמירת התורה, כי בלא סייגים וגדרים הכל נפרץ לרווחה עד שלא נותר כלום. במיוחד הדברים נכונים ביחס לשמירת השבת, לב העם היהודי, שבלא סייג אין קיום אף לשבת עצמה. נראה להרחיק את עצמינו בסיום מלאכות חצי שעה קודם השקיעה, כסייג לשמירת השבת.

מכריזים כי ה' הוא האלקים, בכל מצב ורגע נתון. נכון הוא הדבר, דווקא שידוד מערכות הטבע מביא אותנו להתפעלות הגדולה, דווקא זה מותיר עלינו רושם עז וכביר, ומשום כך דווקא חוויית חג הפסח מחדירה בנו את עוצמת גילוי האלוקות שחוו בני ישראל בעת יציאת מצרים וקריעת ים סוף. אין כל ספק, עוצמת חוויה זו, היא מוחשית הרבה הרבה יותר מאשר האמונה הפשוטה עליה אנחנו מכריזים מידי יום ביומו ומידי שבת בשבת. אך עם זאת, עיקר תפקידנו הוא דווקא בתוך השיגרה, לזכור ולחוש כי יש בורא ומנהיג לכל הברואים שעשה ועושה ויעשה לכל המעשים, וזה תפקידו של השבת, לקבוע בנפשותינו כי דווקא הטבע של הבריאה כולה, הוא מעשה ידי בורא כל העולמות. ודווקא משום כך, שבת גבוהה יותר מהמועדים, שכן קנייני האמונה הבאים על ידי ראיה בחוש של שידוד מערכות איתני הטבע בבריאה כשהם ראה ונס והירדן נסוב לאחור, הם דברים שבאופן מובן ופשוט צריכים הם להחקק בנשמת האומה כדבר מכוון. לעומת זאת הרבה יותר עמל צריכים להגיע לכך להכיר ולדעת ולחוש כי כל המתרחש בעולם כולו, הכל הוא דבר אלוקינו יקום לעולם. לשם כך נדרשת מעט התבוננות, מעט יישוב הדעת לקראת כניסת השבת, כדי שהשבת ותודעתה, אכן תחקק בנשמתנו.

הוא דבר שגרתו, וחוזר על עצמו במסלול מסודר וקבוע, יש בה מסר רעיוני חד: כידוע, הקדוש ברוך הוא ברא את העולם בששת ימי בראשית, ומחדש אותה בטובו בכל יום ויום ובכל רגע ורגע. אך הוא ברא ומהווה את כל הבריאה באופן כזה אשר נראה כאילו הכל מתהלך במהלך טבעי ובמקרה, ללא יד מכוונת. רק פעמים ספורים מאז בריאת העולם, שינה הקדוש ברוך הוא את כל מעשה בראשית ואת מהלך הטבע, כמו במכות שקדמו ליציאת מצרים, וכמו בקריעת ים סוף, שבהם הראה הקדוש ברוך הוא את שליטתו המוחלטת בכל מרחבי הבריאה על כל יסודות העולם. בניסים אלו הראה הקדוש ברוך הוא, שגם הטבע המתקיים בכל יום, אינו נעשה מאליו חלילה, אלא הכל הוא מאתו יתברך הבורא ומנהיג לכל הברואים. כשאנחנו מציינים את חג הפסח, למשל, כזכר לנסי יציאת מצרים, באים אנו לחוות בכך מחדש את עוצמת האלוקות שהתגלתה בעולם בעת יציאת מצרים, ולחוש הכרת הטוב על המהלך יוצא הדופן בטבע הבריאה שנעשה באותו זמן. שונה הדבר השבת, שבאה להעיד על העולם הממושטר והמתוכנן שבו אנו נמצאים, שעולם זה גם הוא כולו בדבר ה', ואין שום מקריות בעולם. שבת היא המועד של השיגרה, של הטבע, שבה אנחנו

התרוממנו, התעלינו, התקדשנו וספגנו לתוכינו מניחות החג, ועם מטען רב עוצמה זה ממשיכים אנו הלאה לתוך ימי הספירה, לקראת חג מתן תורה בעוד ששה שבועות. כל אחד עדיין מרגיש בפיו את טעם המצה, מרגיש בנפשו את הייחודיות שנקבעה בו בחג הפסח שעבר עלינו לטובה. וכאן יש נקודת פלא, שהרי כל אחד יודע, כי השבת הוא הדבר הנכבד ביותר בחיי היהודי, זהו יסוד היסודות של היהדות, וכל המחלל את השבת כמוהו כמי שיצא מהיהדות לעם אחר. ובכל זאת, את ההרגשות המיוחדות שמקבלים מהמועדים, אין אנחנו חשים בהם מידי שבת. דווקא לגבי השבת, שמעלתה גדולה ממעלת החג, אין אנחנו מרגישים כל כך את ההתעלות המתבקשת מידי שבת בשבתו, ותיכף עם יציאת השבת חוזרים אנחנו לחיי השיגרה באותה רמה כפי שהיינו קודם לשבת. מה פשר הדבר? התשובה הפשוטה והנכונה היא, כי בעוד חג הפסח, מגיע אלינו באופן חד פעמי בשנה, ומעורר מטבע הדברים רגשות עזים ומיוחדים, הרי שהשבת חוזרת ומופיעה עלינו מידי שבוע בשבוע, ומחמת השיגרה שבדבר אינו מרגישים את עוצמת ייחודיות השבת וקדושתה. אמת נכון הדבר! עם זאת יש גם עומק בדבר הפשוט והנכון הזה. שכן, עצם העובדה שהשבת

לשון חכמים

סייג גדול עשו חכמים שצריך למושמש בבגדיו סמוך לחשיכה שמא יש לו מעות בכיס, או שמא קשרן בכנף בגדו, או שמא סכיניו תלויה בחגורו, או שמא מחט תחובה לו בבגדו כגון אם הוא רגיל לתפור, מתוך שמושמש אם ימצא יסלקם מעליו ולא יבוא לידי עבירה

אור זרוע הלכות ערב שבת סימן מא

צריך אדם למושמש בכיסו או בחגורו פן יהיה תלוי בו כיס או סכין, או בחגור שבמכנסים, והאשה בכיסה או בבתי זרועותיה או שבכיפה שבראשה

הרוקה סימן לט

חייב כל אדם למושמש בבגדיו בערב שבת קודם חשכה, אם אין מחט תחוב בהם או אם אין איזה דבר בכיסים, ואפילו במקום שיש עירוב, שמא יש בהם איזה דבר מוקצה.

קיצור שולחן ערוך עב, כג

פניני הלכה

שאלה: האם צריכים למושמש בכיסי הבגדים קודם כניסת השבת לבדוק אותם שמא יש בהם דבר שאסור לטלטלו בשבת? והאם צריכים לבדוק את כיסי הבגדים גם במהלך השבת לפני שעומד לצאת לרחוב?

תשובה: הדר בעיר שיש בה עירוב, ולובש לכבוד שבת בגד שדרכו ללבשו רק בשבת, ואינו רגיל להכניס לכיסים חפצים במוצאי שבת, אין צריך לבדוק את הבגד כלל. ואם לובש את הבגד אף במוצאי שבתות ומכניס לכיסים לעתים דברי מוקצה, מצוה עליו לבדוק את הבגדים שלו קודם כניסת השבת שמא יש בהם דבר מוקצה, ואפילו את הבגדים שאינו לובש אותם בשעה זו. כמו כן, קודם שבת וחג שאחרי חול המועד שבהם לובשים את בגדי השבת ומכניסים לתוכם חפצי מוקצה, יש לבדוק את הבגדים מעיקר הדין.

הדר בעיר שאין בה עירוב, עליו לבדוק את כיסי בגדיו בכל פעם שיוצא מחוץ לביתו, וזאת באופן שרגיל הוא להכניס לכיסי הבגדים חפצים. ויש שנוהרו שלא להכניס לבגד כלל חפצים במהלך השבת, שהוא מכלל החיוב לפשפש בבגדיו שלא יהיו בהם חפצים, שמא ישכח ויצא עמו לרשות הרבים. מקורות: שבת יב, א; שולחן ערוך רנב, ז ומשנה ברורה שם; תהלה לדוד שי, ה; יוסף אומץ אות תקפ"ז; שערי אי"ש אות ט"ו בשם הגר"א; שולחן ערוך הרב שג, כג וקונטרס אחרון שא, ט.

אמרת השבת

תפילות השבת חלוקים מתפילות המועדים, בעוד בתפילות המועדים נוסח הברכה האמצעית שווה בכל התפילות, בתפילות השבת לכל תפילה ותפילה מטבע ברכה משל עצמה. וכבר נאמרו פירושים רבים בחילוקי הברכות שבתפילות השבת.

בספר פורת יוסף (על סידור התפילה שנדפס בוורשא לפני למעלה ממאה שנה) כתב לבאר את חילוקי הברכות, שגילו לנו בזה חכמינו את מעלת השבת על שאר המצוות, שהתייחדה בשלושה עיקרים.

העיקר הראשון הוא אמונת החידוש, שמזה מסתעף יכולת ה' על כל הנמצאים בעליונים ובתחתונים, ועל זה תיקנו את נוסח הברכה בליל שבת "אתה קדשת את יום השביעי... תכלית מעשה שמים".

העיקר השני הוא מה שמצוות השבת באה לקבוע בלבנו את לימוד התורה האלוקית שנתנה בשבת, ועל זה תיקנו את נוסח הברכה "ישמח משה במתנת חלקו".

העיקר השלישי הוא היות השבת קודש רמוז גדול לעולם הנצחי שכולו שבת, ועל זה תיקנו את נוסח הברכה "אתה אחד ושמך אחד".

פרשת השבת

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְקַנְיֵי יִשְׂרָאֵל (ט, א)

לפי דעה אחת בחז"ל, לשון זה שבו מתחיל הפסוק בתיבת "ויהי" הוא לשון צער, שאף שהיה זה יום שמחה של הקמת המשכן והשראת השכינה, נמהלה בו גם צער פטירת נדב ואביהוא בני אהרן.

האמרי חיים מוויז'ניץ זיע"א אמר לפרש בנועם שפתיו את לשון הצער בתיבות "ויהי ביום השמיני", שכן מבואר בספרים הקדושים כי השבת היא יום תשובה וחשבון נפש, וכאשר אכן אדם מתבונן במעשיו ודרכיו, מקבל הוא על עצמו לפתוח דף חדש, וכך בתחילת השבוע מתחיל הוא פרק חדש בחייו, ולכן מכנים זאת יום ראשון.

אך אבוי הוא לאדם שלא שב בתשובה בשבת, וכך נמצא שיום ראשון שלאחריו הוא המשיך נוסף למעשיו הלא מתוקנים שהיו בשבוע הקודם, ובמקום להיות זה יום ראשון, הרי הוא יום השמיני...

זהו איפוא נימת הצער "ויהי ביום השמיני", וי לו למי שיום ראשון שלו הוא יום שמיני.

מעשה לשבת

מאכלי השבת שהחזירו בתשובה

לקרות, אם לא יועיל לא יזיק, יותר גרוע מהמצב עכשיו לא יכול להיות. הרב מצאנו הדריכו ליטול את ידיו טרם האכילה, ובירך עמו את הברכות כשהסטודנט חוזר אחריו מילה במילה, וכך התחיל לאכול, ואכל עוד ועוד, ולהשתמומותו לא הקיא כלל.

הוא נשאר שם בצאנו שבועיים ימים, עד שחזר לאיתנו והרגיש בריא וחזק. כשרצה לנסוע חזרה לביתו, נכנס שוב למעון קדשו של הרב מצאנו כדי להפרד ולהודות לו על שהצילו ממוות לחיים, ואז זיהוהו הרב מצאנו שגם כשיחזור לביתו יזכור שקיבתו לא יכולה להכניס לקרבה שום מאכל שאינו כשר, ולכן צריך הוא להחליף את כל כליו. במשך הימים שנותרו לו עד שחזר, למד קצת מדיני כשרות המאכלים, כדי שיידע את הדרך איך להתנהג בביתו.

תיכף כשחזר לביתו, התחיל לנתון ולשבור את כל הכלים שהיו שם, והחל לרכוש מערכת כלים חדשה, כשהוא דורש להתחיל לנהל מטבח יהודי כשר. אשתו הנכרית בראותה זאת, החלה לזעוק שהרבאיי מצאנו הטריף את דעתו של בעלה, ולא עברו ימים מרובים והתגרשו זה מזה, תוך כדי שהתחלקו ברכוש הרב. הסטודנט נטל את חלקו ברכוש, נסע שוב לצאנו, שם התיישב בבית המדרש, והתחבר ליושבים בחצר הקודש שהיו אנשים שזנחו את כל הבלי העולם וישבו יומם ולילה על התורה והעבודה, והם אלו שהדריכו אותו כיצד להיות יהודי כשר והגון, כשפרנסה לא היתה חסרה לו מהרכוש אותו הביא עמו מוינה.

לרגל יומא דהילולא כ"ה ניסן

את הדג שמאז אינו יכול להכניס לפיו מאומה. כשנודע לו שהוא מתגורר בעיירה צאנו, החליט לנסוע אליו שמוא משם תבוא ישועתו.

בהגיעו, נכנס לקודש פנימה, כשהוא מוגלגל לפני הרבי את כל מה שאירע עמו מאז שנכנס בשולחנו בוינה. הרב מצאנו אמר לו שאין כל פלא בכך, שכן הוא אכל ממאכלי שבת קודש, ולמאכלי שבת קודש יש כח נשגב לטהר ולהגעיל את הקיבה, וזו לא מוסוגלת להכניס לקרבה שום מאכל שאינו כשר, וכיון שהמאכלים בביתו כולם מתבשלים בכלים מוגעלים בטריפה, קיבתו דוחה את כל האוכל שנכנס לקרבה. אי לכך, מציע הוא לו, להתחיל לאכול מאכלים כשרים, ובכך יוכל להשביע את גופו ונפשו. תוך כדי כך, קרא הרב מצאנו לנבאר ר' משה יהושע, וביקש ממנו שיכניס לחם וחמאה וכוס קפה.

בתחילה פחד הסטודנט לגעת באוכל מתוך חשש לבריאותו, אך לבסוף חשב לעצמו מה כבר יכול

כשביקר הרב הקדוש רבי חיים מצאנו בעיר וינה, היה פרסום גדול לבואו, והמונים באו לחזות בעריכת שולחנותיו הטהורים. בין הבאים היו קבוצת סטודנטים מבית הקיסר, שבאו להביט בסדר עריכת השולחן, הזמירות והקידוש וסדר האכילה של הראב"ע הפלאי, שהיה דבר חדש וזר בעיניהם. בין הסטודנטים אף היו יהודים שסרו מן הדרך והתחברו בכל מעשיהם עם הגויים.

כשאכל הרב מצאנו את הדגים, סימן בידו לאחד מאותה קבוצה שיתקרב אליו, וכשניגש נטל הרב מצאנו חתיכת דג מצלחתו ונתן לו ביד שיריים. הלה שהיה בעל דרך ארץ לפני הצדיקים, נטל את חתיכת הדג בידו ואכלו, אף שהדבר היה בניגוד לכל כללי הנימוס האירופאיים. למחרת נכנס הסטודנט למטבח בביתו כדי לאכול ולהשביע את גופו, וברגע שהכניס את המאכל לפיו, החל להקיא במושך זמן. חשב הוא לעצמו, בטח הדגים שאכל עם הידים בלא היגינה נאותה, גרמו לו לקלקול קיבה עד שזו לא יכולה לקבל לקרבה שום מאכל.

אך הדבר נמשך במשך כמה ימים, ורופאו האישי של הקיסר הזומן לבדוק את החולה לדעת מה אירע. בתחילה נתן הרופא דיאגנוזה כלשהי, כשהוא מבטיח שתוך זמן קצר יבוא מזור ורפואה לחולה, אולם ככל שעבר הזמן נוכח הפרופסור לראות שקצרה ידו מלהושיע ומלהעלות לו ארוכה ומרפא.

לאחר שעברו קרוב לשבועיים שבהם לא יכול היה להכניס לפיו שום דבר מאכל ונעשה חולה וכחוש מיום ליום, התחיל לחקור מי היה אותו רבינו שנתן לו לאכול

דבריהם הם זכרונם

כ"ק האדמו"ר מסאטמאר רבי משה טייטלבוים זצ"ל בעל "ברך משה" - כ"ו ניסן תשס"ו

בין מנהיגי העדות החסידיות בדור האחרון, התייחדה דמותו של האדמו"ר הברך משה מסאטמאר זצ"ל, בהיותו נצר וממשיך לשושלת אדמו"רי"ם מפוארת בישראל, שנודעו בכח תפילותיהם שהמיסו את לבות שומעיהם, ובכח דרוש מיוחד במינו בכל חלקי התורה.

באחד ממאמריו עמד הברך משה על דברי ה"ז" (סימן רמב) שביאר את דברי חז"ל (שבת קיח): שאמרו שכל המשמר שבת כהלכתו אפילו עובד עבודה זרה מוחלין לו, שבאמת על עבודה זרה אין מועיל תשובה בלבד מחמת חומרת העבירה, ומכל מקום כאשר שומר שבת כהלכתו מתכפר לו על ידי תשובה בלבד אף על חטא עבודה זרה. והקשה הברך משה, מה באמת מעלת השומר שבת, שעל ידי כך מועיל לו להתכפר אף בחטא עבודה זרה עם התשובה בלבד.

וביאר על פי דברי המהרש"ם מבערז'אן שביאר בטעם הדבר שרק לבני ישראל מועיל תשובה, לפי שבאמת היה מן הראוי שלא יועיל תשובה כלל, שהרי מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול, אלא שכיון שכל אדם מורכב גם מהנשמה שהיא חלק אלוך ממעל, ולכן מועיל התשובה לכפר על האדם, שבו עצמו מורכב חלק אלוקי. וזה שייך רק בבני ישראל, שמעלת נשמתם אכן בהיותה חצובה מחלק אלוקי.

ולפי זה מובן, שכאשר אדם שומר שבת כהלכתו, וזוכה על ידי כך לנשמה יתירה, הרי כח הנשמה שבו גדול יותר, ולכן על ידי השבת מתגדלת כח התשובה, שאף על חטא כמו עבודה זרה מתכפר לו בתשובה בלבד.

האדמו"ר מסאטמאר זצ"ל

יְלָדֵי הַשַּׁבָּת

יְלָדִים יְקָרִים:

בְּיוֹם שֵׁשִׁי זֶה, כְּבֹר נִתְחַיֵּל לְהַרְגִישׁ אֶת הַיּוֹם הָאָרְבֵּי, שָׁבוּ יֵשׁ לָנוּ יוֹתֵר פְּנָאֵי לְקִרְאָת שַׁבָּת. כִּן זֶה יִמְשִׁיךְ בְּמִשְׁךְ כָּל יְמוֹת הַקַּיִץ הַבָּאִים עָלֵינוּ לְטוֹבָה, שְׂבָהֵם הַיָּמִים אֲרָכִים יוֹתֵר.

כְּדָאֵי שְׁנַנְצֵל זְמַן זֶה, לְהַכִּיֵּן אֶת עַצְמֵנוּ כְּרְאוּי לְקִרְאָת שַׁבָּת קִדְשׁ, וְלֹא לְהִתְעַסֵּק מְדָאֵי הַרְבֵּה זְמַן בְּדַבְרִים שׁוֹנִים שְׂיָבִיאוּ אוֹתָנוּ לְשַׁבָּת עֵינִים וְלֹא מִתְאִימִים לְקִדְשַׁת הַשַּׁבָּת.

כְּבֹר בְּתַפְלַת קַבְּלַת הַשַּׁבָּת, אֲפָשֶׁר בְּקַלּוֹת לְהַבְחִין בֵּין מִי שֶׁהִכִּין

אֶת עַצְמוֹ כְּרְאוּי, נָח מְעַט, קָרָא סְפוּרֵי צְדִיקִים, עֲזַר מְעַט בְּבֵית לְכַבּוֹד הַשַּׁבָּת. לְעִמַּת מִי שֶׁהִלֵּךְ בְּזְמַן זֶה לְשַׁחַק מוֹשָׁחַק הַלּוֹהֶטֶת אוֹ בְּדַבְרִים שְׂכִיזִיא בְּזֶה. אֵיזָה פֶּעַר שֶׁל תַּפְלָה וְקִדְשָׁה בֵּין זֶה לְזֶה.

וְכֵן זֶה וְדָאֵי מְמִשְׁיָה לְתוֹךְ שְׁלַחַן הַשַּׁבָּת, הַמִּתְחַיֵּל בְּשַׁבָּתוֹת אֵלּוּ בְּזְמַן מְאַחַר יַחְסִית, שְׂבַמְהֶלְכָה אֲפָשֶׁר וְנִתֵּן לְרְאוֹת אֶת הַפֶּעַר הַמְשַׁמְעוֹתֵי בֵּין צוּרוֹת הַנִּצּוֹל שֶׁל יְמֵי הַשֵּׁשִׁי הָאֲרָכִים.

הָבָה נְהִיָּה מְאֵלּוּ שְׂעֵינָם בְּרֵאשִׁים. שַׁבָּת שְׁלוֹם

משל ונמשל

באחת הערים הגדולות נמצא גן גדול - גן המלך שמו, והגן ההוא היה מוקף חומת אבנים גבוהה מאוד מסביב, ושערי החומה סגורים על מסגר ובריה, ושומרי המלך שלופי הרב עמדו על משמרתם שלא יהיו אחד לטפס על הגדר לבוא לתוכו. ולתוקף השמירה, חפרו תעלה בתוכו מסביב לחומה, ואחרי התעלה היה עוד גדר אבנים גבוה יותר מהראשון, וכן גדר שלישי ושערי ברזל סגורים.

כל העובר ליד גן זה, ורואה בעיניו את גודל השמירה שעשו מסביב לגן, חושב בלבו כי ודאי לא לחנם עשו שמירות כאלה, ובטח בתוך הגן גדלים עצי פרי מיוחדים במיוחד, שפירותיהם מיוחדים לרפואות וסגולות שונות, וכן פרחים מיוחדים בעלי ריח ניחוח מיוחד במינו, וכדי לא להשחית את אותם עצים ופרחים מיוחדים עשו את כל השמירה הזו.

איש עשיר אחד, כשראה את כל זה, חשקה נפש מאוד לראות בעיניו את יופי הגן המיוחד כל כך, ויגע הרבה שנים וברוב עמל וכסף רב, שיחד את השומרים, ואחר שפיזר הון רב הצליח להגיע למבוקשו וביום מן הימים פתחו לפניו את השערים והשמירות הגדולות, והכניסוהו פנימה.

כאשר נכנס, ראה כי הגן ריק מכל עץ פרי ומכל פרח שושן, וכולו מלא קוצים וברקנים ועצי סרק, אבק וזבל ואשפה מקצה לקצה. נקל לתאר את תחושת האיש הזה, שכדי לראות אילנות סרק וקוצים הוציא כל כך הרבה כסף וזמן ועמל של שנים רבות, ולא יכול היה להבין מה עשו לאילנות סרק וקוצים שמירה כבדה כזו.

הנמשל: הקדוש ברוך הוא נתן לנו את יום השבת, והעמיד עליה חומות של איסור מלאכה, ומצוות של עונג שבת במאכל ומשתה ושינה, כל זה כדי שבשבת יוכל להגיע לתכלית העיקרית של לימוד התורה ולעשותו יום קודש לה'. אדם המושקיע הרבה בשמירת חומות השבת, אך לתכלית לא ניגש, ואינו ממלא את היום בלימוד תורה ודברים רוחניים, דומה הוא לאותו גינת קוצים וברקנים שהעמידו עליה שמירה הדוקה ביותר בלא כל תכלית.

עמרת צבי דרושי י.

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון
תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של
הילד משה יעקב בן יונה
בתוך שאר חולי ישראל

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

גדולה זכות השבת להגן בעד **התומכים והמסייעים** ברפואות, ישועות, פרנסה, וכל מיילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"נ, וכן לפרסום בעלון: 052-7636030

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.
לזיכוי הרבים נא הדפיסו
והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרומות
yismechu@yismechu.com